

maa Hjælpekasserne betale hele Understøttelsen, medens de for vore Medlemmer kun betaler en Tillægshjælp. Jeg hævder, at de 20 Mill. Kr., som de danske Arbejdere for dette Aar skraber sammen til arbejdsløse Kammerater gennem deres Arbejdsløshedsforsikring, har Samfundet sparet. Det er Arbejderne, der har givet det første Bidrag til Afhjælpning af den Arbejdsløshed, som den industrielle Krise har skabt.

Men der er ogsaa en anden Side, jeg gerne vil pege paa; det har mange Gange gjort os, der staar i Spidsen for Arbejdsløshedskasserne og i Spidsen for Arbejderorganisationerne, ondt, at man overhovedet ikke fra Samfundets Side lagde den allerfjerneste Vægt paa det Punkt. Hvad jeg tænker paa, er Spørgsmaalet om, hvilken Betydning det har for det danske Samfund, at Regeringen saa at sige har haft Haand i Hanke med de danske Arbejdere gennem Arbejdsløshedskasserne. Hvorfor er det danske Samfund kommet saa helskindet gennem det oprørte Hav, der har været uden om os? Svaret er saaledes og kan ikke være anderledes: i denne Henseende har vore Arbejdsløshedskasser og vor Arbejderforsikring haft en overordentlig god Virkning. Dette har gjort, at man har holdt sig paa det parlamentariske Grundlag, paa Forhandlingernes Grundlag, har arbejdet hen mod Overenskomster og Overholdelsen af disse Overenskomster. Det bedste Bevis herfor er, at der her i København var enkelte Organisationer, der antog et andet Princip, den saakaldte direkte Aktion, og sprang fra. Det er saaledes, at det danske Samfund er kommet gennem Krigens oprørte Hav, medens det har larmet uden om os, i Kraft af Arbejdernes Arbejdsløshedsforsikring, og det bør man tage med i Betragtning. Hvis man her som i andre Lande havde haft et pjaltet Proletariat, hvis Arbejderne ikke gennem deres Forsikringer havde faaet alle med, saa var det sikkert gaaet os, som det er gaaet andre Steder, hvor Forskellen er saa uhyre, og som Følge deraf Retsikkerheden er rystet paa det skrækkeligste. Den samme Tilstand havde vi sikkert faaet her i Landet. Der er intet, der taler for, at det skulde have gaaet paa en anden Maade her.

Jeg skal nu tillade mig at gaa ind paa Lovforslagets enkelte Dele. Den første Del indeholder Forslag om Arbejdsanvisningen. Jeg vil gerne allerede nu overfor det Udvalg, som skal gennemgaa Forslaget, opkaste Spørgsmaalet, om den offentlige Arbejdsanvisning egentlig har været alle de Masser af Penge værd, der er givet ud for den.

Forinden vi i 1913 fik den offentlige Arbejdsanvisning, var den faglige Arbejdsanvisning organiseret af Arbejdsløshedskasserne. Jeg tror, at det, der er foregaaet gennem den offentlige Arbejdsanvisning, gennemgaaende er foregaaet paa samme Maade, hvorpaa det er sket i mit Fag: naar en Mester har henvendt sig til Arbejdsanvisningen for at faa en Svend, har man derfra telefoneret til vedkommende Fags Arbejdsløshedskasses Kontor, og denne har saa effektueret Ordren. Det er vistnok al den Betydning, den offentlige Arbejdsanvisning har haft med Hensyn til de faglige Arbejdere. Den Betydning, Loven af 1913 efter min Mening skulde have, var, at den skulde forsøge at organisere Fæste-, Hyre- og Husgerningsanvisningsvæsenet; men saa vidt jeg skønner, har den paa dette Omraade overhovedet ingen Virkning haft.

Saa er der Kontrollen, der foregaar derved, at Arbejdsgiveren er forpligtet til at anmelde, naar der gaar Folk i Arbejde, og naar Folk forlader Arbejdet. Dér vil jeg gøre opmærksom paa, at dette er aldrig blevet fulgt. For mit Fag kan jeg sige, at jeg, der er Formand for mit Fags Arbejdsløshedskasse, har ikke modtaget en eneste Anmeldelse om de Tusinder af Svende, vi siden 1913 har sendt i Arbejde, ikke en eneste Anmeldelse — men Herre Gud, Befolkningen har faaet Brød alligevel, selv om man af og til har klaget over, at Bollerne har været for smaa. Her har i alt Fald Bagerne sparet Staten for Udgifter til en Mængde Papir; for de Anmeldelser, der er sket, betragter jeg kun som Spild af Papir og intet andet.

Jeg ønsker i Udvalget at faa oplyst, hvorledes hele dette Apparat har virket. Jeg ved, at der er sket Anmeldelser; det vil sige, at naar en Arbejdsgiver og en Arbejder er raget uklar, er det sket, at Arbejdsgiveren har klaget. Men Apparatet har virket paa en saadan Maade, at enten var Parterne forligt, længe inden Apparatet kom til at virke, — og det var naturligvis det bedste af det hele — eller ogsaa var Arbejderen i Arbejde længe forinden, og begge Parter havde formodentlig ganske glemt Sagen. Jeg skal nævne et Tilfælde, som har været fremme. En Arbejdsgiver i Svendborg klager over, at en Arbejder har forladt Arbejdet, han klager til Fabrikantforeningen, Fabrikantforeningen klager til Arbejdsanvisningen, Arbejdsanvisningen sender Klagen til Arbejdsløshedssinspektoratet, Arbejdsløshedssinspektoratet sender den til Arbejdsløshedskassernes Hovedledelse; Arbejdsløshedskassernes Hovedledelse sender